

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

35. Audiuit Iesus quia eiecerunt eum foras: & cùm inuenisset eum, dixit ei:
Tu credis in filium Dei?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

ac veram fidem, & qui faciunt voluntatem Dei, quoad virtutis studium, ac mandatorum Dei obseruationem. Denique opponit illis peccatores, non incredulos.

35. *Audiuit Iesus quia eiecerunt eum foras: & cum inuenisset eum, dixit ei: Tu credis in filium Dei?*

Excommunicatio haereticorum à Caluino ridiculè defensa.

HOc cæci exemplum à Christo in Sabbato illuminati, illuminationem suam confitentis ac fortiter defendentis, eoque nomine à Synagoga eiekti, & per Phariseos excommunicati, posteaque à Christo quæsi, inuenti, & fidei lumine donati, existimauit Caluinus ad suam suorumque causam commendandam peregrinè facere, qui similiter ab Ecclesia excommunicati tunc primum nouo fidei fulgore à Christo illustrati sunt. Sic igitur scribit. *Si retentus fuisset in Synagoga, periculum erat ne paulatim à Christo alienatus in idem cum impiis exitium mergeretur. Quomodo igitur tam multi Iudei in Christum crediderunt à Synagoga nunquam eiekti, quum hoc Phariseorum edictum, eiciendum è Synagoga qui Christum confiteretur, non nisi in vltimum prædicationis Christi annum incidere, & in admodum paucos executioni mandatum legatur? Sed pergat in præclara sua disputatione Caluinus. Nunc extra templum vaganti Christus occurrit. Eiectum à Sacerdotibus excipit, & amplectitur, erigit prostratum, vitam offert ad mortem addictò. Quid ergo? An propter hoc exemplum expedit extra templum vagari, expedit excommunicari, vt sic vagantibus, eiektis, prostratis occurrat Christus & manum porrigat? Ergo iuxta Caluini pulchram disputationem id agant sedulo fideles, vt extra sua templa vagentur, vt à suis Præpositis, Pastoribus, Episcopis excommunicentur, vt consistorio à suis Senioribus eiciantur, ne videlicet tanto bono priuentur, Christi que auxilio & fauore speciali careant, qui sic vagantes excipit, sic eiektos amplectitur, sic prostratos erigit, sic ad mortem addictis vitam offert. Aut igitur exemplum perpetuum trahi non debet, cuius consequentia tam absurda est; aut distinguere prudenter oportet, quid sint Synagoga Pharisaica iam abrogationi proxima propter Christi confessionem eiekti, & quid ab Ecclesia Christi in perpetuum mansura propter nouitates hæreticas excommunicentur, quid vera quid falsa decernit Ecclesia, quid iusta quid iniusta operatur excommunicatio. Caluinus tamen quasi ad omnia pedè vnus calceus aptari debeat, pulchre se ratiocinari existimat*

stimat à Synagoga Pharisæica ad Ecclesiam Christianam, & à confessione Christi ad abnegationem eius. Sic enim ad factum suum rem adaptat. *Hoc idem* (inquit) *& nostro tempore experti sumus. Nam quum Lutherus & alij similes initio crassiores Papa abusus reprehenderent, vix tenuem habebant puri Christianismi gustum: postquam in eos fulminavit Papa, ac terrificis bullis à Romana Synagoga eiectioni sunt, manum illis porrexit Christus, ac penitus illis innotuit.* Hæc est præclara Caluini pro Luthero & aliis similibus, quin & pro seipso ratiocinatio, & pulchra collectio, quæ ex ipsis Caluini verbis statim subuertitur. Si enim Lutherus quum à Papa excommunicaretur, nisi *Lutherus tenuem habuit puri Christianismi gustum, & tamen antequam excommunicaretur, editis libris, de libertate Christiana, de captiuitate Babylonica, & aliis, ex quibus articuli illi 40. quos Leo Papa dānauit, desumpti fuere, pro Magistro fidei se gefit, & de grauissimis in fide dogmatibus, quæ illi articuli complectuntur, suum iudiciū interposuit, omnes aliter sentientes clara voce condemnans, absque vilo dubio meritissimè excommunicatus fuit. Quomodo enim verus lupus ac seductor nequam & impostor populi non erat, ideoque meritò damnatus, qui nisi tenuem adhuc habens puri Christianismi gustum, vt Calvinus affirmat, de Christianæ fidei præcipuis articulis tam præfidenter & arroganter decernere ausus fuit? nec arroganter tantum & temere, sed etiam ignoranter & mendaciter, nec minus etiam pertinaciter multa docere? Nam quum nisi tenuem gustum puri Christianismi tunc habuit Lutherus, vt Calvinus affirmat, hunc tenuem gustum ille postea deponere nunquam voluit aut aliter docere quàm docuerat. Tenuem Christianismi gustum in Luthero vocat Calvinus, eò quòd in multis articulis, maximè de Cœna Domini, aliter sensit Lutherus quàm Caluius, tam ante excommunicationem à Papa factam quàm tota vita post. Vide nunc igitur collectio- nis Calvinianæ summam stupiditatem. Lutherus antequam excommunicaretur, non nisi tenuem habuit puri Christianismi gustum, quia in multis articulis nec dum totam tenuit veritatem, quam ad purum Christianismum pertinere iudicat Calvinus. Sed eundem gustum etiam post excommunicationem perpetuò tenuit, nec puritatem illam Zvinglianam (quæ eadem penè Calviniana est) vquam gustare potuit, acerrimè vsque ad mortem contra Zvinglianos scribens & declamans: ergo post excommunicationem à Romana Ecclesia non porrexit illi manum Christus, nec illi penitus innotuit, vt*

*Lutherus
Caluini
iudicio me-
ritò excom-
municatus*

*Caluinia-
na colle-
ctionis alia
stupiditas.*

hic mendaciter Caluinus affirmat. Ita vel rota corruit Caluini comparatio, vel ipsi certè Caluino Christus nunquam penitus innotuit, qui cum Lutheri placitis nunquã penitus conuenire voluit. Sed hac cæcitate & vertigine merito feriuntur, vt alios ferire volentes, seipfos grauissimè vulnerent, qui contra stimulum calcitrant, & in Ecclesiæ petram sua cornua frustra illidunt: vnde frangantur ipsi, illa manente illæsa, contra quam & portæ inferi non præualebunt.

IN IOANNIS CAP. X.

1. *Amen amen dico vobis: Qui non intrat per ostium in ouile ouium, sed ascendit aliunde, fur est & latro.*

VIA cæco restituto propter Christi confessionem è Synagoga eiecto, eo ipso facto Christum esse pseudopropheta, omnèque illi adhaerenteseductos esse Pharisei publicè declarabant, ad hanc impiam & periculosam sententiam hominum animis erimendam (agebatur enim quasi de summa rei, vbi ipsa docetis Christi persona & authoritas in quæstionem vocabatur) docet diligenter & cum magna asseueratione, adeò seductorem se non esse aut pseudopropheta aliquem à nemine missum, vt ipse sit omnium Prophetarum caput, Pastorum princeps, & ostium ipsum totius ouilis, scilicet per cuius fides intrare semper oportuit in ouile gregis Domini, idèoque qui per ipsum non intrarunt, sed aliunde quàm per ipsum ascenderunt, vel seipfos ingerendo, vel in eum non credendo, illi demum fures sunt & latrones, qui vel ad spoliandum vel ad mactandum veniunt. Quibus verbis etiam ipsos Phariseos perstringit, qui quum populi doctores essent, Christum repulerunt, per quem tam illi, quàm populus quem regebant, salutem consequi debebat: quod in illis verbis expressit: *Ego sum ostium: per me si quis introierit, saluabitur.*

Ex hac igitur Christi doctrina cœlesti & saluberrima, quælia & quæ venena exfluxerit Caluinus, vt ab Ecclesiæ unitate Christianos diuellat, verèque furem & latronem ipsemet agat, aduertere operæpretium est. Multis enim verbis hanc causam tractat, veluti nefarij sui schismatis apologiam, & veluti omnibus lectoribus suis classicum canes, vt contra Ecclesiarum Pastores ac Præpositos audacter insurgant. Tota eius disputationem proferam, & breui annotati. ne singula refutabo quæ refutatione egent. *Quia* (inquit) *negotium Christi*